

Isaia - Comentarii Jean Koechlin

După cum putem învăța din înseși cuvintele Domnului Isus (prezentate în Luca 24.44 și 24.27), Vechiul Testament poate fi împărțit în trei părți importante: legea lui Moise (Pentateuhul), profețiile (care includ și cărțile istorice) și psalmii (cuprinzând și cărțile poetice). Odată cu cartea lui Isaia începem una dintre aceste părți importante ale Bibliei, profețiile, parte adesea neglijată, din cauza dificultăților pe care le prezintă. Să-l cerem Domnului să ne ajute să putem descoperi și aici „cele despre El” (Luca 24.27).

Profetul este pentru poporul său un purtător de cuvânt al Domnului, un trimis cu misiunea de a mustra, de a avertiza, de a îndrepta sau de a mângâia. Ca o introducere a acestei noi materii, în cap. 1 îl vedem pe Isaia în cea dintâi misiune a sa, aceea a unui medic ce trebuie să se prezinte în fața unui bolnav fără speranță. Versetele 5 și 6 prezintă diagnosticul îngrozitor pe care trebuie să-l anunțe, valabil în aceeași măsură pentru omul zilelor noastre, ca și pentru israelitul din acea vreme: „tot capul este bolnav și toată inima slăbită”. Inteligența (simbolizată de cap) a fost total pervertită prin abaterea de la Dumnezeu (Romani 1.21). Afecțiunea față de El (simbolizată de inimă) a dispărut cu desăvârșire; totul, din cap până-n tălpi (ilustrând umblarea), este rău. Nimic nu este sănătos! Într-o astfel de condiție, participarea la ceremoniile religioase exterioare nu este decât ipocrizie și „o urâciune” (v. 13; comp. cu Proverbe 21.27).

Iată aici întreg harul divin strălucind asupra mizerabilului popor (ca, de altfel, asupra oricărui păcătos care se recunoaște pierdut). Ieri l-am lăsat acoperit de plăgi și de răni deschise, asemeni omului din parabolă căzut în mâinile tâlharilor (Luca 10.30). Astăzi, Domnul invită poporul să-și apere cauza în instanță în fața Lui. Să și-o apere?! La ce bun? Ce-ar putea spune în apărarea sa? Vinovatul are gura închisă, nu poate vorbi; însă, în loc să-și audă condamnarea, el poate auzi, pronunțată de Însuși Judecătorul Său, promisiunea fără seamăn din v. 18. Este făgăduința care a adus pace în inimi fără număr: „Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmăzul, se vor face albe ca zăpada...” Curățirea aceasta se poate face numai prin sângele lui Isus Hristos (1 Ioan 1.7)! Dar peste toți cei care refuză grațierea oferită se va abate pedeapsa executorie. Versetul 21 și următoarele descriu ce a devenit Ierusalimul, „cetatea credincioasă”: un bârlog de ucigași. Domnul va trebui să-l curețe. Dar aceasta nu se va face, din nefericire, prin sângele răscumpărător, pentru că Ierusalimul nu l-a dorit, ci prin judecata care se va abate asupra călcătorilor de lege, după toată îndelunga-răbdare de care Dumnezeu a dat dovadă față de un popor răzvrătit.

În ciuda ruinei și a mizeriei lor orbitoare, Ierusalimul și Iuda plesneau de mândrie și de pretenții. Când însă va veni ziua despre care vorbesc v. 12-21, atunci „îngâmfarea omului se va pleca și Domnul singur va fi înălțat...” (v. 11,17). Dumnezeu, făcând public ceea ce gândește despre gloria și înclinația oamenilor (cu îndrăgitele lor opere de artă – v. 16), este nevoit să meargă și mai departe și să spună în v. 22: „Terminați cu omul!” – iată concluzia nu numai a primelor două capitole, ci și a întregului Vechi Testament. Această expresie cuprinde în ea sentința irevocabilă a lui Dumnezeu asupra rasei umane, căreia Israel nu îi este decât un eșantion. Curând după aceasta, crucea va pune punct experienței omului în Adam. De la cruce, Dumnezeu nu-l mai ia în considerare pe om și, în consens cu El, noi avem privilegiul de a ne socoti „morți față de păcat și vii față de Dumnezeu, în Hristos Isus” (Romani 6.11). Cartea lui Isaia se deschide asemeni epistolei către Romani, în care cele dintâi trei capitole stabilesc în mod categoric vina omului, deci nevoia sa de îndreptare (de vindecare). Mântuirea Domnului (semnificație a numelui Isaia) va putea fi descoperită mai departe în Persoana lui Hristos Mântuitorul (cap. 40 și următoarele).

Primele douăsprezece capitole ale cărții Isaia surprind îndeosebi judecata abătută asupra lui Israel și asupra lui Iuda, iar cap. de la 13 la 27 cuprind în special judecarea națiunilor. Întotdeauna Dumnezeu începe judecata de la casa Lui – sfera cea mai responsabilă – și la fel va fi și cu așa-numita creștinătate (Romani 2.9; 1 Petru 4.17). Falimentul total al omului apare cu atât mai pregnant cu cât este vorba de cei care au responsabilități și care ocupă poziții publice. În ciuda îndemnurilor categorice date de Dumnezeu (Deuteronom 18.10), printre ei îl găsim pe ghicitor și „pe cel priceput în descântece” (v. 3). În ce adâncă corupție s-a prăbușit Israel...! Dar Dumnezeu și de aici îl va deosebi pe cel drept de cel rău (v. 10,11) și îi va răsplăti fiecăruia după faptele lui. „Ce seamănă omul, aceea va și secera”, confirmă Galateni 6.7 (comp. Iov 4.8 cu Osea 8.7; 10.12,13). Unul dintre tristele roade culese de popor este dezordinea socială, răsturnarea ordinii stabilite. Nu mai există disciplină: copiii contestă autoritatea părinților și a educatorilor; „tânărul va fi obraznic față de bătrân” (v. 5); valorile morale și constrângerile sunt date deoparte... Cât de mult seamănă această profundă decădere a lui Israel cu cea pe care o vedem astăzi în țările noastre creștinate!

Versetele 18-23 vă învață, tinerelor, că tentațiile modei nu au apărut odată cu epoca noastră. Este oare ceva mai greu de suportat – și în același timp mai ridicol (vedeți sf. v. 16) – decât această preocupare exagerată cu propria persoană? decât această căutare neobosită de a atrage atenția și admirația altora? Dumnezeu subliniază deșertăciunea tuturor acestor podoabe și mofturi. Înseamnă atunci că o creștină nu trebuie să aibă grijă de „împodobirea” sa? Dimpotrivă, chiar Cuvântul o învață și în ce fel să o facă. „Faptele bune” (1 Timotei 2.9,10) și „un duh blând și liniștit” (1 Petru 3.2-6) sunt o podoabă morală de mare preț înaintea lui Dumnezeu, fără a pierde din vedere că felul nostru de a ne comporta și de a ne îmbrăca nu îi este indiferent. Intervenția Domnului în favoarea poporului Său, la finalul istoriei sale, amintește de grija cu care i-a însoțit încă de la început (comp. v. 5 cu Exod 13.21,22). Este ca și cum le-ar afirma: nu am încetat să vă am înaintea ochilor Mei! Aici se încheie prefața cărții Isaia: s-a deschis prezentându-ne ruina morală a lui Iuda și a Ierusalimului, precum și judecățile care se vor abate asupra lor, și se închide prezentându-ne restaurarea lor și gloria lui Hristos („Odrasla Domnului”, izvorul și puterea vieții – v. 2).

O emoționantă parabolă ne servește drept ilustrație pentru grija Domnului față de poporul Său. Israel este vița Preaiubitului lui Dumnezeu. Sădită, apoi curățită și întreținută cu cea mai afectuoasă îngrijire, ea nu a dat decât struguri sălbatici, care nu sunt buni de mâncat și care nu au valoare. În parabola Sa cu privire la vierii cei răi, Domnul va exprima dezamăgirea totală pe care o va încerca Preaiubitul în via lui Israel, El, Cel care avea toate drepturile asupra ei (Luca 20.9-16). Aceste versete sunt însă un arătător tot atât de sensibil și asupra nerecunoștinței noastre. Este ca și cum Domnul, după tot ce a făcut pentru noi, luând în socoteală toate harurile pe care ni le-a pus la dispoziție din copilărie, ne întreabă cu tristețe pe unul sau pe altul dintre noi: Ce aș mai putea să fac pentru tine și nu ți-am făcut? Nu am oare dreptul să aștept rod bun de la tine? Și totuși, tu nu ai rodit nimic pentru Mine! Cunoaștem mijlocul de a aduce roade: este rămânerea strâns legați de „Viță”. În timp ce Israel, vița neroditoare, a fost înlăturată, Hristos este Vița cea adevărată, iar Tatăl Său este Viticultorul (Ioan 15.1...). Începând cu v. 8, cartea Isaia deschide o pagină de „vai-uri”. Sunt tristele consecințe ale refuzului de a asculta de Dumnezeu, atât pentru Israel, cât și pentru om în general.

Pasiunile oamenilor și scopurile pe care ei le urmăresc în viață variază în funcție de poziția lor socială și de temperamentul lor: Unii sunt preocupați să strângă ogor lângă ogor și casă lângă casă (deși nu pot locui în mai mult de un singur loc în același timp – v. 8). „Vai de ei”, pentru că aceste lucruri de pe pământ vor rămâne pe pământ, iar ei se vor înfățișa înaintea lui Dumnezeu cu mâinile goale! Alții își caută

satisfacția în petrecerile lumii și în senzațiile înșelătoare ale alcoolului (v. 11,12,22). „Vai de ei”: când se vor trezi în fața realității eterne, va fi prea târziu! Alții, însoțitori fideli (de-a gata) ai propriilor nelegiuii, se mândresc cu păcatul și îl provoacă deschis pe Domnul („vai de ei...” – v. 18,19). „Vai de cei” care, având conștiința împietrită, au pierdut noțiunea binelui și a răului (v. 20). De asemenea, „vai de cei” care își găsesc plăcerea în propria lor înțelepciune (v. 21, comp. cu Proverbe 3.7). Toți oamenii, de la bețivul mizerabil până la cel mai mare filosof, se regăsesc în același loc: într-o comună și deșartă căutare a fericirii (Eclesiastul 8.13). Însă Cuvântul lui Dumnezeu afirmă, iar sfârșitul tuturor gândurilor și poftelor omului, fie ele vulgare, fie distinse, o confirmă, că toate aceste pasiuni și scopuri duc la „vai...”, „vai...”, „vai...”! În capitolele următoare vom vedea în ce fel Se folosește Dumnezeu de o națiune (Asiria) ca de o nuia pentru a-Și pedepsi propriul popor.

Într-o viziune glorioasă, tânărul Isaia se găsește dintr-o dată în prezența Dumnezeului preasfânt. Solemnitatea acestei prezențe are ca urmare convingerea cu privire la păcat, ceea ce îl determină pe profet să pronunțe un nou „vai...”; de data aceasta însă, vai-ul este îndreptat împotriva lui însuși: „vai de mine...” (v. 5; comp. cu Luca 5.8). Harul lui Dumnezeu poate satisface exigențele propriei Sale sfințenii, pentru că, alături de tron, se află altarul. Curățirea păcătosului este deci posibilă, prin jertfa Domnului Hristos, despre care ne vorbește altarul. Este de remarcat cu ce zel se prezintă Isaia, îndată, pentru a-l sluji Celui care i-a înlăturat păcatul. Suntem noi dispuși să răspundem în același fel chemării Domnului: „Iată-mă, trimite-mă”? Misiunea pe care o primește pentru început tânărul profet este una ciudată: de a spune „acestui popor” că Dumnezeu le va da un mesaj de neînțeles. Împietrirea la care se face deseori referire (Matei 13.14...) le va fi însă trimisă după ce poporul va respinge cu dispreț „Cuvântul Sfântului lui Israel” (5.24); iar Dumnezeu va permite aceasta, pentru ca și „națiunile” să poată avea parte de mântuire (Romani 11.25). Anul morții împăratului Ozia a fost unul hotărâtor pentru tânărul Isaia. Există și în viața noastră o astfel de dată decisivă? Vă întrebăm despre momentul întâlnirii cu Domnul Isus Hristos...

După ce a răspuns chemării lui Dumnezeu, se pare că Isaia a trebuit să mai aștepte timp lung până să-și înceapă slujba în public (cel puțin șaisprezece ani, cât a durat domnia lui Iotam). Dacă și noi avem de trecut printr-o astfel de școală a răbdării, să nu ne descurajăm. Să-L lășăm pe Domnul să aleagă El momentul potrivit și modul în care dorește să ne folosească. Singura noastră responsabilitate este să fim disponibili și ascultători (comp. cu Matei 8.9). Cel dintâi împărat la care este trimis Isaia este cel al lui Iuda, răutăciosul Ahaz, într-un ceas de cumpănă pentru micul regat. Acesta era amenințat nu numai de Rețin, împăratul Siriei, ci, mai trist, și de Pecah, împăratul lui Israel. Folosindu-se de aceștia, Satan căuta să răstoarne tronul lui David și astfel să se împotrivească domniei lui Mesia cel promis. Însă profetul este purtătorul unor vești bune: cei doi asediatori nu-și vor putea împlini planurile lor rele. Apoi Ahaz este invitat să audă o revelație pe cât de măreață, pe atât de glorioasă: este cea a nașterii lui Emanuel. Acesta va aduce mântuire casei lui David, lui Israel și întregii lumi. Ce frumoasă semnificație are numele Emanuel: „Dumnezeu cu noi” (Matei 1.23)! Îl întâlnim aici ca pe cea dintâi rază de lumină proiectată de făclia profetică în mijlocul adâncului întuneric moral (2 Petru 1.19).

Două mari personaje – și totodată două subiecte importante – domină întreaga profeție a lui Isaia: Unul, nespus de prețios și de mângâietor, este Mesia Însuși. Celălalt, aflat la polul opus, este înspăimântătorul Asirian, puternicul vrăjmaș al lui Israel în zilele din urmă. Pentru că poporul L-a refuzat pe Cel dintâi, va avea de-a face cu cel de-al doilea; pentru că au respins apele harului Celui care le-a fost trimis (Siloam sau Siloe semnificând „Trimis”: Ioan 9.7), le rămâne ca, în judecată, să fie potopiți de „apele puternice și multe” ale temutului împărat al Asiriei (v. 6,7). Cu toate acestea, pentru că este vorba de țara lui Emanuel, Dumnezeu îi va zdrobi în final pe cei care se unesc pentru a o invada. Versetul 9 ne descrie care va fi în curând soarta acestor națiuni aliate, temă astăzi la ordinea zilei (Isaia 54.15). Pentru a păstra firul călăuzitor al acestor cuvinte profetice, să nu uităm că ele privesc atât poporul răzvrătit și apostat, luat în întregime (v. 11,14,15,19...), cât și rămășița credincioasă, căreia Duhul i Se adresează deopotrivă aici. Citarea v. 18 în Evrei 2.13 ne ajută să-L vedem, în profet și în fiii acestuia (7.3; 8.18), pe Hristos, prezentându-Se înaintea lui Dumnezeu împreună cu „ucenicii” Săi (v. 16): Lui nu-L este rușine să-i recunoască și să-i numească „frații” Săi (vezi Ioan 17.6; 20.17).

În timp ce cap. 8 se încheie cu „întunericul greu” în care Israel umblă ca un orb, bătăind, cap. 9 se deschide cu „o mare lumină” (v. 2) strălucind înaintea pașilor săi. Citarea acestui pasaj în Matei 4.15,16 ne poartă înspre perioada Evangheliei, pentru a-L putea vedea strălucind acolo pe Cel care este Lumina lumii (Ioan 9.5). Galileea cea disprețuită (dar atât de privilegiată) este tocmai locul în care Domnul Isus își împlinește cea mai mare parte a slujbei Sale: Îl putem vedea pe malul lacului cu ucenicii și cu mulțimile; Capernaumul, datorită prezenței Fiului lui Dumnezeu în mijlocul său, va fi înălțat în mod deosebit: „până la cer” (Matei 11.23). Însă adevărata lumină nu este rezervată unei regiuni sau unui popor, ci ea „luminează pe orice om”; cu toate acestea, „oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele” (Ioan 1.9; 3.19). Versetele noastre trec și peste timpul respingerii Domnului și peste întreaga perioadă actuală a Bisericii, care nu reprezintă niciodată tema profețiilor, pentru a ne duce dintr-o dată în bucuria lui Israel (v. 3) când, după secole de întuneric, va răsări gloriosul Soare al dreptății (comp. cu 60.1,19,20). Frumosul v. 6 dezvăluie câteva dintre numele și titlurile atribuite Fiului, care constituie tot atâtea binecuvântate subiecte de meditație pentru sufletele noastre.

Ultimele trei paragrafe din cap. 9 (v. 8-21) și primul din cap. 10 (v. 1-4) sintetizează toate motivele pentru care mânia lui Dumnezeu „nu se abate” de la Israel și „mâna Sa este tot întinsă” (9.12,17,21; 10.4). Însă această mână ține o nuia înfricoșătoare, pentru a pedepsi poporul vinovat: este Asiria, amintită deja. A existat un asirian istoric (Sanherib și armatele sale: vezi cap. 36.1), dar el nu a fost decât o palidă imagine a groaznicului asirian profetic care va invada țara lui Israel puțin înainte de domnia lui Hristos. Dumnezeu, în indignarea Sa, va ordona acest atac împotriva poporului Său, atac de care agresorul va profita pentru a-și atribui succesul și chiar pentru a se ridica împotriva lui Dumnezeu (v. 13,15; comp. cu 2 Împărați 19.23...). Ce nebulie! Unealta nu este nimic fără mâna care o mănăiește! Din acest motiv, Dumnezeu, de îndată ce își va încheia lucrul în care S-a folosit de această nuia, o va pune pe foc, cum se arde un simplu toaig (v. 16; 30.31-33). Fie ca exemplul acestui act atât de drastic să ne aducă și nouă aminte de ceea ce suntem, chiar în calitate de creștini, și anume: instrumente fără putere și fără înțelepciune proprie (comp. cu v. 13), pe care Domnul le poate pune deoparte sau înlocui, după cum găsește El cu cale. Gândul final al lui Dumnezeu nu este judecata, ci harul: „...o rămășiță ... se va întoarce” (v. 21,22, citate în Romani 9.27).

Versetele 18, 19, 33 și 34 din cap. 10 îl compară pe Israel cu o pădure semeată în care securea și ferăstrăul (Asiria, instrument în mâna Domnului, v. 15) vor face mari defrișări. Arborele regal al lui Iuda va fi și el doborât, pentru că în curând nu va mai fi niciun descendent din David pe tron. Dar, după cum în natură se întâmplă ca dintr-un buștean proaspăt tăiat să prindă viață lăstari tineri, plini de sevă, tot astfel, din „tulpina lui Isai” (11.1), aparent moartă, a apărut un Vlăstar cu totul nou: „o Odraslă”, care a crescut înaintea lui Dumnezeu și a adus rod bogat în Duhul (11.2). Vlăstarul, Rădăcina și Urmașul lui David (v. 1,10; Apocalipsa 22.16) sunt nume pe care Domnul Isus le poartă în raport cu binecuvântarea lui Israel și a lumii. Atunci vor domni pe pământ dreptatea și pacea, chiar și între animale. Ce contrast între acest tablou încântător al împărăției milenare și starea de azi a creației care încă „suspină” și este în „dureri de naștere”, așteptând odihna și gloria viitoare! (Romani 8.19-22). Toți surghiuniții (exilații) lui Israel vor avea parte de această împărăție: ei se vor întoarce de unde sunt răspândiți

(în diaspora), precum altădată poporul din robia sa în Egipt. Iar cap. 12 le va pune pe buze lauda finală, laudă care aduce aminte de cea dintâi cântare a lui Israel (comp. v. 2 cu Exod 15.2).

De aici și până la cap. 27, Dumnezeu ne va pune înaintea judecăților asupra națiunilor, numite oracole sau profeții: „Profeția despre...” (v. 1: lit. „Povara despre...”). Acest cuvânt („povara”) are o mare putere de sugestie, deoarece omul lui Dumnezeu, când este constrâns să anunțe judecata viitoare, astăzi ca și atunci, nu o poate face altfel decât cu o inimă profund împovărată. Din punct de vedere istoric, popoarele amintite aici erau contemporane cu Isaia și, în această privință, profețiile pe care le vom citi s-au împlinit deja ad-litteram. Relatările pelerinilor confirmă că locul în care a fost amplasat Babilonul este și astăzi de-a dreptul dezolant și înspăimântător, în el adăpostindu-se numai fiarele pustului (v. 17-22). Totuși, după cum „nicio profeție a Scripturii nu se interpretează singură” (2 Petru 1.20), nici aceasta nu poate fi explicată izolat, chiar dacă aruncăm un ochi în oglinda istoriei. Întotdeauna trebuie să căutăm în ea, însoțită de priceperea pe care ne-o dă Duhul Sfânt, o raportare la centrul și scopul profețiilor, Hristos și împărăția Sa viitoare. Va fi un Babilon profetic: falsa Biserică apostată (vezi Apocalipsa 17.5; 18.1-24). Acest Babilon va cădea înaintea de întemeierea împărăției, spre încântarea sfinților, a celor care „se bucură de măreția lui Dumnezeu” (v. 3; Apocalipsa 18.20; comp. cu Psalmul 35.15,26).

Din compasiune pentru rămășița poporului Său, Dumnezeu va răsturna chiar și cele mai mari imperii (43.3-5). Nimic nu este prea greu pentru El când este vorba să-i elibereze pe cei pe care-i iubește. Să nu ne temem! El are în mâini toate mijloacele pentru a-i ocroti pe copiii Săi, și aceasta nu în virtutea credințioșiei noastre, ci a Sa. După Babilon ne este adus în atenție împăratul Babilonului. Devenim martorii unei scene deosebit de cumplite, pentru că Isaia ne conduce până la locuința morților, pentru a ne zugrăvi acolo tremurul cauzat de apariția acestui personaj impunător. „Iată! Și tu ai ajuns...” (v. 10) – se miră cei care îl cunoscuseră în culmea puterii lui! În acest împărat al Babilonului îl recunoaștem pe conducătorul celui de-al patrulea imperiu (cel roman), numit și „Fiara”. Totuși, gândul Duhului trece mai departe de acest agent al lui Satan, pentru a ni-l evoca (începând cu v. 12) pe însuși Satan. „Cum ai căzut din ceruri...?” Felul cum a pătruns mândria în Lucifer (numit și Luceafărul, Steaua strălucitoare, Fiul zorilor, Heruvimul de lumină) rămâne o taină prea adâncă. Și, deși a devenit prinț al întunericului, el încă știe să se deghizeze în înger de lumină, pentru a înșela (2 Corinteni 11.14); el face și astăzi pământul să tremure sub puterea întunericului și nu-și eliberează nicidecum prizonierii (v. 17; 49.24,25). Dar, potrivit promisiunii divine, Dumnezeu îl va zdrobi în curând sub picioarele noastre (Romani 16.20; Ezechiel 28.16-19).

După judecata împotriva Babilonului și a Asiriei urmează cea a națiunilor vecine lui Israel. Asemenea unor inculpați care se perindă în boxa acuzațiilor, acești vrăjmași dintotdeauna ai poporului evreu vor auzi, unul după altul, solemnă profeție. Filistia, subjugată de Ozia, tatăl lui Ahaz (2 Cronici 26.6), nu avusese deloc răgaz să se bucure de moartea lui Ahaz (v. 28,29), pentru că Ezechia, fiul acestuia, avea să-i lovească și el pe filistenii (2 Împărați 18.8). Moabul este numit „prea arogant” (16.6). Caracteristica acestui popor era mândria, cu privire la care Domnul declară: „urăsc mândria și îngâmfarea”; și tot Domnul mărturisește că „mândria merge înaintea pieirii, iar un duh îngâmfat, înaintea căderii” (Proverbe 8.13; 16.18). Asistăm la ruina Moabului; dezolarea sa este de nedescris. Urletele sale de groază și de deznădejde umplu cap. 15 și 16. Versetele 3 și 4 din cap. 16 ne ajută să înțelegem că cei credincioși, fugind de persecuția lui Antihrist (asupra lui Iuda), vor găsi adăpost pe teritoriul Moabului, iar v. 5 ne spune că, după împlinirea acestor judecăți, va fi Unul care va domni în bunătate, în adevăr, în dreptate și în nepărtinire. Psalmul 72.1-4 vestește vremea fericită când Hristos, adevăratul Solomon, va judeca poporul cu dreptate și cu nepărtinire.

În cap. 7.1 l-am văzut pe împăratul Siriei, Rețin, atacând Iuda cu complicitatea lui Pecah, fiul lui Remalia. Cartea 2 Împărați (16.5-9) ne ajută să vedem deznodământul acestei istorii: Damascul a fost luat (de către Tiglat-Pileser), iar Rețin, omorât. „Profeția despre Damasc...” ne permite să privim în viitor, așa cum au făcut și toate oracolele sau profețiile precedente; și vedem cum Siria modernă va face parte din acel „torent de popoare” (v. 12; Apocalipsa 17.15) care, asemenea unei mări agitate, va încerca să-l înecă (aparent) pe Israel, ... însă, „înainte de a se face dimineată, ele nu mai sunt” (v. 14; Psalmul 37.36). Cu totul diferită este tema cap. 18. Aici găsim prezentată o țară maritimă care-și întinde puterea protectoare (umbra aripilor) pentru a-i veni în ajutor poporului ales. Dumnezeu distinge între națiunile lumii pe cele care-i sunt favorabile lui Israel de cele care nu-i sunt favorabile. Înțelegem de aici cu ce gând se îndreaptă El spre sârmanul Său popor pământesc, atunci când acesta este disprețuit și călcat în picioare de lume: în ochii Săi, Israel este „minunat” și-n prezent și-n viitor. Nu este el poporul Celui care se numește „Minunat”...? (cap. 9.6) – un popor care așteaptă, „tot așteaptă...” (18.2,7). Cât despre noi, prieteni credincioși, Îl așteptăm oare cum se cuvine pe Cel care este nu numai Împăratul nostru, ci și Mirele ceresc al Bisericii?

Este rândul Egiptului să audă o profeție amenințătoare: Războiul civil, tirania unui despot crud (precum cea a Faraonului de odinioară), secarea Nilului (artera vitală), bogăția și orgoliul țării (Ezechiel 29.3) – iată pe scurt ce îl așteaptă pe acest dușman ereditar al lui Israel. Prinții din Ioan și din Nof sunt o imagine fidelă a oamenilor acestei lumi: ei se cred înțelepți, dar, de fapt, nu sunt decât nebuni (v. 11; comp. cu Romani 1.22), pentru că refuză să-L asculte pe Dumnezeu care li S-a descoperit și, în același timp, dau crezare oricărui forme posibile de superstiție (comp. cu v. 3). Este de remarcă, de altminteri, un fapt paradoxal, că cei mai îndărătnici necredincioși sunt adesea cel mai ușor de amăgit. Aceasta se explică simplu: fără să-și dea seama, ei sunt orbiți și înșelați de Satan, stăpânul cel dur și împăratul cel crud (v. 4; 2 Timotei 3.13) care domnește asupra lor prin înșelăciune. Dar harul lui Dumnezeu are de spus un cuvânt chiar și pentru Egipt: alături de Israel, care este moștenirea specială a Domnului, își vor găsi loc în binecuvântarea milenară și Egiptul și Asiria, imagini ale lumii, odată vrăjmași ai poporului lui Dumnezeu, însă în viitor supuși în întregime Fiului Omului (Geneza 22.18).

Capitolul 20 completează „Profeția despre Egipt...”. Umblând dezbrăcat și în picioarele goale, profetul anunță drumul înfiorător pe care-l vor avea de parcurs captivii egipteni și etiopieni deportați de către împăratul Asiriei, specializat în strămutări de popoare. Israel („locuitorii țărmlui acestuia” – v. 6) va vedea atunci consternat și plin de teamă că s-a încrezut degeaba în poporul lui faraon, pentru a fi eliberat de grozavul asirian (Psalmul 60.11 sf.). Capitolul 21 se deschide cu „Profeția despre pustiiul mării...”. Este vorba de noul Babilon. În timpul pe care el îl numește „noaptea plăcerii mele”, mezii și perșii (Elam) pun capăt cu brutalitate acestui imperiu și bogățiilor sale (v. 4; vezi Daniel 5.28-31). Dar și această profeție are o aplicație viitoare, ca și cea din cap. 13 (Luca 21.35). În v. 6, profetul este invitat să pună o strajă. Ordinele străjerilor erau să asculte cu atenție și să strige! Într-o armată, santinela ocupă un post de încredere. Responsabilitatea sa este foarte mare, pentru că cele două datorii care-i revin sunt foarte importante: să vegheze și să avertizeze (vezi Ezechiel 3.17-18, în contrast cu Isaia 56.10). Nu sunt oare acestea îndatoririle oricărui credincios? Le îndeplinim noi cu credincioșie cu privire la oamenii din lume și față de frații noștri?

Pe lista vrăjmașilor lui Israel trebuie să ne așteptăm să găsim și Edomul (aici Duma sau Idumea). Profeția în legătură cu el este, pe cât de scurtă, pe atât de gravă. Santinela credincioasă, pusă din ordinul Domnului (21.6), este provocată de batjocoritorii din Seir: „Cât mai este din noapte?” (v. 11; comp. cu 2 Petru 3.3,4); iar răspunsul este deopotrivă serios și urgent: „Vine dimineata...” (pentru cei care o așteaptă: vezi Romani 13.12), „de asemenea și noaptea”, noaptea eternă, pentru cei care sunt pierduți! Creștini, să fim santinelele vigilente, conștiente de

slujba noastră pentru păcătoși, de a-i îndemna: „Întoarceți-vă, reveniți!” Să mergem „în întâmpinarea celui însetat”, pentru a-i da apă (v. 14). După „Profeția împotriva Arabiei...”, țara a cărei glorie de asemenea trebuie să ia sfârșit, găsim, odată cu începutul cap. 22, „Profeția despre Valea viziunii”. Recunoaștem în această profeție însuși Ierusalimul, în starea sa de necredință. Ce descriere tragică și pătrunzătoare! Toată cetatea fierbea, oamenii erau strânși pe acoperișuri de beton pentru a asista la dezastrul său. Nu luaseră ei toate măsurile de precauție posibile (v. 8-11)? Da, dar cu excepția singurei măsuri necesare: aceea de a privi spre „Cel care a făcut acestea”, spre Domnul Dumnezeu lor.

Una dintre reacțiile oamenilor din lume, atunci când sunt amenințați de o calamitate, este să-și ia toate măsurile de prevedere posibile din punct de vedere omenesc (așa ne ajută să înțelegem v. 8-11); o altă reacție, mai rea, este aceea de a lăsa lucrurile să curgă într-o totală nepăsare. Aici Domnul, printr-o încercare, îl invită pe Israel să plângă și să se smerească; am putea spune că, într-un fel, „i-a cântat de jale” (Matei 11.17). Dar poporul nu numai că nu s-a căit, ci a și dat frâu liber veseliei și bucuriei! Această filosofie, numită materialistă, are mulți adepți în secolul nostru agitat. «Pentru că existența este așa de scurtă» – spun acești nebuni – «și pentru că suntem la discreția calamităților, să ne bucurăm pe cât posibil de clipa de față!». Ideea lor este rezumată atât de scurt de sfârșitul v. 13: „Să mâncăm și să bem, pentru că mâine vom muri”. Apostolul le citează corintenilor aceste cuvinte (din Isaia 22.13) ca pentru a le spune: Dacă n-ar exista învierea, atunci, în adevăr, n-am avea altceva de făcut decât să trăim ca animalele, în unica bucurie a clipei care trece (1 Corinteni 15.32; Luca 17.27). Versetele 15-25 îl pun deoparte pe administratorul necredincios, imagine a Antihristului, pentru a ni-l introduce pe fiul lui Hilchia: pe Eliachim (cel pus de Dumnezeu), o frumoasă imagine a Domnului Isus (v. 22-24; comp. cu Apocalipsa 3.7).

Tir, înfloritoarea metropolă comercială a lumii antice, a făcut obiectul cap. 23, capitol în care am găsit prezentată cea din urmă „Profeție despre...” (sau oracol). Fiecare dintre aceste judecăți a condamnat omul sub câte un alt aspect moral (de mare folos pentru înțelegerea lor ne este studiul făcut de J.N.D.: „Les Prophetes”, în care găsim un tablou care le rezumă pe toate). În cap. 24, judecățile apocaliptice menite să pună capăt puterii răului sunt desfășurate pe pământ: și îl zdruncină din temelii. În cap. 25 însă auzim înălțându-se o cântare emoționantă chiar din mijlocul acestor ruine (v. 2). Rămășița lui Israel, scăpată ca prin miracol de la nimicire, sărbătorește ceea ce a fost Domnul pentru ea în timpul necazului: acum i-a sosit „timpul cântării” (Cartea Cântărilor 2.12; comp. cu 24.13). Versetul 4 a fost mângâierea – și totodată experiența – în încercările lor pentru credincioși fără număr, iar v. 8 ne permite să întvedem manifestarea unei puteri și mai mari: „El va înghiți moartea prin victorie (sau pentru totdeauna)”. Remarcăm că această propoziție este la timpul viitor în cartea Isaia, în timp ce în 1 Corinteni 15.54 o vom găsi citată la timpul trecut, ca un fapt împlinit în favoarea celor credincioși: „Moartea a fost înghițită...” Între aceste două versete a intervenit crucea și învierea triumfătoare a Învingătorului de la Golgota. Iar după „învierea” celor răi, moartea va fi nimicită (1 Corinteni 15.26).

Prima parte a cărții Isaia (cap. 1-12), având ca subiect judecata lui Israel, se încheia cu o magnifică viziune asupra împărăției de o mie de ani. Observăm că și această a doua parte (cap. 13-27), care abordează tema pedepsirii națiunilor, se încheie în același fel: este înălțată o cântare, din ale cărei versuri, cu totul speciale, câteva merită a fi subliniate și în Bibliile noastre: v. 3 și 4 din cap. 26, care au susținut atâtea generații de copii ai lui Dumnezeu (comp. cu Psalmul 16.1); v. 8 și 9, care dau glas suspinelor adânci ale credinciosului; de asemeni v. 13, care ne amintește de legăturile robiei din trecut. Îi cunoaștem prea bine pe acești alți „stăpâni”: este vorba de Satan, de lume și de poftele noastre, cei care ne-au dominat până când am fost dezrobiți de Domnul, Căruia îi aparținem de acum înainte (2 Cronici 12.8). În cap. 27, leviatanul, imagine a diavolului („șarpele cel vechi”), își pierde puterea (este redus la neputință – Psalmul 74.14; Apocalipsa 20.1-3). După aceasta, Israel este prezentat ca o viță nouă (comp. cu cap. 5), care de astă dată nu mai produce struguri sălbatici, ci vinul curat al bucuriei fără amestec, umplând fața pământului de roade pentru gloria lui Dumnezeu. Pentru că nu mai sunt vierii cei răi care să o aibă în întreținere, Domnul însuși are grijă de ea, noapte și zi.

Odată cu cap. 28 se deschide cea de-a treia parte a acestei cărți. Pentru început se face o revenire asupra unei teme deja abordate, pentru a fi prezentată în detaliu invadarea temutului Asirian profetic în Efraim (cele zece seminții) și apoi în Iuda. Îmbătat de orgoliu, nenorocitul popor evreu va fi dus în rătăcire, pentru că va avea cutezanța să creadă că se poate pune la adăpost sigur făcând „legământ cu moartea” (v. 15), aici simbolizată de conducătorul imperiului roman, iar din acest „legământ” i se va trage pieirea. Asemeni unui ciclon, Asirianul va distruge Ierusalimul. Domnul Se va folosi de această „furtună de ape puternice care năvălesc” (v. 2) pentru a-Și împlini „lucrarea Sa ciudată ... fapta Sa neobișnuită” (v. 21): judecata – în timp ce lucrarea Sa obișnuită este să mântuiască și să binecuvânteze (Ioan 3.17). Dar prăbușirea tuturor valorilor și a oricărui sprijin omenesc îi dă lui Dumnezeu ocazia de a arăta temelia sigură pe care a pus-o El în Sion. Cu câtă dragoste o privește, accentuând cu satisfacție fiecare expresie: „o piatră, o piatră încercată, o prețioasă piatră de unghi, o temelie sigură” (v. 16)! Da, această piatră, simbol al Domnului Hristos, „lepădată de oameni”, este „prețioasă înaintea lui Dumnezeu” și, de asemeni, are preț pentru noi, cei care credem (1 Petru 2.4,6,7). Pentru fiecare, Domnul Isus devine literalmente piatra de încercare. Este El prețuit de inima noastră, sau nu?

După invazia din cap. 28, Ierusalimul tot nu cunoaște eliberarea (vezi 40.2). El va suferi un nou asalt, din partea unei formidabile coaliții de popoare, însă, de data aceasta, toți dușmanii se vor topi ca un vis, pentru că Cel atacat va fi „Ariel” (Leul lui Dumnezeu), cetatea adevăratului David. Concomitent cu eliberarea, Dumnezeu va înfăptui încă o lucrare pentru poporul Său, vrednică de El: aceasta va fi în conștiință (v. 18-24). Urechile surde și ochii orbi, potrivit profeției din cap. 6, v. 10, vor fi deschise. Inteligența îi va fi redată poporului, iar cuvintele cărții, mai înainte pecetluite (v. 11), vor fi înțelese și primite. Să ne amintim cu această ocazie că Biblia este o carte inaccesibilă inteligenței naturale și că, pentru a o înțelege, este nevoie de Duhul Sfânt. Versetul 13 va fi citat de Domnul cărturarilor și fariseilor, pentru că el exprimă starea lor (Matei 15.7,8). A-L onora pe Domnul cu buzele, având inima cu totul depărtată de El, este, cu siguranță, o stare în care ne putem găsi și noi dacă nu ne-am judecat pe noi înșine. Această formă de ipocrizie îi poate înșela pe alții, pentru că ne poate face să părem mai evlavioși decât suntem, dar nu-L va putea înșela pe Cel care ne citește inimile! (Ezechiel 33.31,32).

Capitolele 30 și 31 invocă o dublă nenorocire asupra poporului răzvrătit care și-a căutat ajutorul în Egipt. Niciodată nu vom ajunge să repetăm suficient de des, împreună cu Cuvântul lui Dumnezeu, că punerea încrederii în oameni este întâi nebbie (deoarece nu există un loc mai rău decât acesta), în al doilea rând, este necredință, cât timp Dumnezeu a stabilit încă de la începutul acestei cărți să nu avem nimic de-a face cu omul (2.22), în al treilea rând, este o jignire adusă lui Dumnezeu, o disprețuire a puterii și dragostei Sale, ca și cum El n-ar fi capabil să ne protejeze sau ca și cum n-ar ține de plăcerea Lui să facă aceasta. Calea eliberării și a puterii o găsim trasată în frumosul v. 15 din cap. 30: Întoarcerea la Domnul, în loc de mersul la lume (Egipt), și rămânerea în odihnă, în loc de zbuciumare! „Liniștea și ... încrederea” sunt condiții necesare pentru a distinge îndrumarea Domnului: „Când veți merge la dreapta sau când veți merge la stânga”, „urechile tale (personal) vor auzi un cuvânt în urma ta, spunând: «Aceasta este calea, umblați pe ea!»” (v. 21). De câte ori nu ne-am rătăcit, pentru că inima noastră a neglijat să acorde atenția cuvenită acestui glas statornic și apropiat...! (Proverbe 5.12-14).

În aceste capitole nu trebuie să căutăm o istorie încheată a evenimentelor viitoare; dimpotrivă, cele prezentate sunt tot atâtea imagini distincte, proiectate una câte una pe ecranul profetic. Izolate sau grupate, aceleași fapte pot apărea în mai multe rânduri din perspective și lumini diferite. Din acest motiv, pentru a treia oară în această carte, avem ocazia să admirăm zorii radioși ai împărăției milenare, de data aceasta în cap. 32 și 33. După îngrozitoarea nimicire a asirianului și a falsului împărat, Antihrist (30.31-33), se face loc adevăratului Împărat, Hristos, și El va domni în dreptate (de data aceasta, cu siguranță, accentul se pune pe dreptate sau pe justiție): 32.16,17; 33.5,15. Aceia care vor scăpa teferi (rămășița poporului) îl vor contempla – cu ochi „care văd” (32.3) – „pe Împărat, în frumusețea Lui” (33.17). Cu încântare, vor descoperi în El „un Om” care va fi pentru ei protecție, odihnă, viață a sufletului lor (32.2). Iubiți copii ai lui Dumnezeu, cât de scumpe sunt și pentru inimile noastre aceste promisiuni făcute lui Israel, pentru că și noi trăim în aceeași lume nedreaptă și-L așteptăm pe același Domn, care este „mai frumos decât fiii oamenilor” (Psalmul 45.2)! Subliniem și v. 8 din cap. 32, pentru a ne îndrepta gândul spre noblețea morală care trebuie să caracterizeze comportarea celor pe care Dumnezeu îi pune alături de cei nobili (1 Samuel 2.8).

Capitolul 34 ne aduce în atenție pedeapsa care se va abate asupra Edomului. Acest popor blestemat, descinzând din Esau, va fi nimicit în întregime, iar țara sa, muntele Seir, va deveni o pustietate „în veci de veci” (34.10). Unii predicatori moderni îndrăznesc să afirme că Dumnezeu, în dragostea Lui, nu poate condamna pe nimeni, însă un astfel de pasaj le aduce o dezmințire solemnă. Capitolul 35 oferă o altă priveliște: aici vedem ce va fi moștenirea lui Israel (fratele lui Esau). Până și pustia va deveni acolo o grădină minunată, în care va străluci neumbrită „gloria Domnului, măreția Dumnezeului nostru” (v. 2). Să observăm, de asemenea, „veselia și bucuria” care se degajă din micul cap. 35. O asemenea perspectivă nu este oare în măsură să reanimeze inimile descurajate? (v. 3). Tot aici găsim și cel mai puternic motiv al speranței creștine: venirea Domnului pentru a-Și răpi Biserica. În ce ne privește, să nu o uităm niciodată și să vorbim despre ea și altor credincioși. Nu există niciun mijloc mai eficace pentru întărirea mâinilor slăbite și a genunchilor care se clatină, altfel spus, pentru a ne încuraja în slujire, în rugăciune și într-o umblare neșovăielnică (v. 3; Evrei 12.12). „Mângâiați-vă deci unii pe alții cu aceste cuvinte”, recomandă apostolul Pavel (1 Tesaloniceni 4.18).

Așezate între două diviziuni profetice ale cărții Isaia, cap. 36-39 constituie un adevărat intermezzo istoric. Este vorba de o istorie pe care o cunoaștem deja din 2 Împărați 18.30-20.21 și din 2 Cronici 32. Dumnezeu ne-o dă aici pentru a treia oară, ca pe o vie ilustrație pe de o parte a încrederii în El, iar pe de altă parte, a răspunsului pe care-l primește această încredere. Neașteptată în această parte a cărții, frumoasa istorie a lui Ezechia are rolul de a întări „mâinile slăbite” și de a încuraja „genunchii care se clatină” (35.3), ea fiind, în al treilea rând, și o ilustrație a situației în care se va găsi rămășița lui Israel în timpul invaziei asiriene. Victorios până atunci, dușmanul se prezintă „lângă apeductul iazului de sus, pe drumul mare al ogorului nălbitorului” (36.2), în același loc în care, la năvălirea lui Rețin, profetul și fiul său, Șear-lașub, fuseseră trimiși în întâmpinarea lui Ahaz cu un mesaj de har (cap. 7.3-4). În fața provocării acestui nou cotropitor, Ezechia își poate aminti de promisiunea făcută tatălui său în același loc: „la seama și fii liniștiți, nu te teme de nimic și să nu îți slăbească inima...” (cap. 7.4).

Slujitorii lui Ezechia au ascultat de împăratul lor și au rămas tăcuți în fața dușmanului; de asemenea, au fost credincioși suveranului lor, raportându-i cuvintele rostite de Rabșache (36.21-22); acum îi vedem împlinind aproape de Isaia misiunea care le fusese încredințată, punând în practică proverbul pe care ei înșiși îl transcriseră (vezi Proverbe 25.1 și 13). Pentru a afla secretul frumoasei lor supunerii va trebui să remarcăm că ei erau sub conducerea lui Eliachim, fiul lui Hilchia, administratorul credincios rânduit de Dumnezeu, care îl simbolizează pe Domnul Isus (22.20). După prima provocare a Asirianului, Ezechia a fost încurajat de răspunsul profetului. Acum însă este din nou încercat: el primește de la împăratul Asiriei o scrisoare plină de amenințări la adresa lui și totodată disprețuitoare față de Domnul. Conștient și de neputința sa și de faptul că era ofensat Numele Dumnezeului lui Israel, Ezechia intră din nou în Templu, unde depune scrisoarea arogantă. De astă dată nu se mulțumește numai cu o rugăciune înălțată de Isaia (v. 4), ci el însuși se adresează Domnului. Remarcați argumentele lui: nu face nicio mențiune despre el, nici despre popor, pentru că singura care contează este gloria Celui care „șade între heruvimi”. „Dumnezeii națiunilor” subjugate de Asiria nu trebuie confundați cu Cel care „singur este Dumnezeuul tuturor împărățiilor pământului” (v. 12,16 – comp. de asemenea v. 17 cu Psalmul 74.10,18).

Ezechia a probat v. 15 din cap. 30: „În liniște și încredere va fi puterea voastră”, și nu a fost înșelat. Credința sa l-a onorat pe Domnul și, ca răspuns, Domnul a onorat credința lui. Astăzi, Dumnezeu este „Același” (ebr. „El”, nume al lui Dumnezeu; cap. 37.16) și nu poate să nu răspundă la cea mai slabă credință, pentru că în cauză este gloria Sa. Odată ce Ezechia își predă problema, Domnul o ia asupra Lui și răspunde într-un mod în care împăratul Asiriei s-ar fi așteptat poate cel mai puțin, deoarece îl credea pe Domnul incapabil să elibereze Ierusalimul (cap. 36.20): un singur înger al acestui Dumnezeu disprețuit este suficient să lovească o sută optzeci și cinci de mii de luptători din armata asirianului! Obligat să renunțe la campanie, Sanherib se întoarce la Ninive copleșit de rușine și de ciudă; apoi cade, la rândul său, sub loviturile propriilor fii. Câtă deosebire între falnicul și arogantul cuceritor, care și-a găsit sfârșitul în chiar templul idolului său, și smeritul împărat al lui Iuda, îmbrăcat în sac, care a rămas în Casa Dumnezeului său pentru a primi eliberarea (vezi Psalmul 118.5)! Ce vrednic de admirație este harul lui Dumnezeu care, în plus față de această eliberare, a mai adăugat și un semn: cunoscând nevoile alor Săi, le promite că le va asigura existența (v. 30; Matei 6.31-33).

Credința lui Ezechia primește încă un răspuns din partea Domnului, de data aceasta și mai minunat față de cel din capitolul precedent. În poarta vieții împăratului se prezintă un vizitator nepoftit: Moartea. Disperarea care-l cuprinde pe împărat în fața ei pare să trădeze că Ezechia nu cunoștea promisiunea pe care Dumnezeu o făcuse prin gura lui Isaia: „El va înghiți moartea prin victorie (sau: pentru totdeauna) și Domnul Dumnezeu va șterge lacrimile de pe toate fețele” (25.8). Ezechia, trăind în timpul promisiunilor pentru pământ (Psalmul 116.9), nu putea privi dincolo de o prelungire a zilelor lui; nu avea înaintea certitudinea învierii pe care o au astăzi credincioșii; nu știa că „a muri este un câștig”, pentru că a pleca și a fi „împreună cu Hristos este cu mult mai bine” (Filipeni 1.21,23). Cu toate acestea, Dumnezeu aude rugăciunea lui, vede lacrimile sale și ... Se lasă înduioșat (Psalmul 34.6). Și de data aceasta însoțește răspunsul Său cu un semn al harului: umbra dă înapoi pe cadranul solar, simbol al judecății amânate. Versetul 3 ne duce cu gândul la Evrei 5.7 și la lacrimile din Ghetsimani. Cine altul decât Isus a mai putut împlini în totul aceste cuvinte? Această frumoasă istorie ne-a fost deja relatată în 2 Împărați 20.1-11, dar numai aici găsim mișcătoarea scriere a lui Ezechia... (v. 9) care însoțește vindecarea sa.

„Scrierea lui Ezechia” se încheie cu o lucrare de har: s-a rugat la început pentru a fi scăpat de moarte și se roagă acum pentru a-l mulțumi Celui care l-a salvat. Pentru cei care nu s-au întors la Dumnezeu aici, pe pământ, rămâne un singur cuvânt: „amărăciune peste amărăciune” (v. 17; comp. cu Ecclesiastul 2.23). Chiar dacă totul le reușește, aceștia nu se pot elibera de o neliniște ascunsă. „Dar Tu” – scrie răscumpăratul adresându-se Salvatorului său – „în dragostea Ta, mi-ai scăpat sufletul din groapa pieririi; pentru că ai aruncat înapoi Ta toate păcatele mele” (v. 17). „Domnul este gata să mă salveze” (v. 20). Dacă aceasta este și istoria noastră, să nu ne lipsească nici nouă punerea în practică a v.

19: „cel care trăiește Te va lăuda, ca mine astăzi”. Dintr-o perspectivă foarte largă, aceasta este istoria lui Israel care va renaște ca popor al lui Dumnezeu în zilele din urmă, după iertarea tuturor păcatelor lor. Capitolul 39 relatează ispita subtilă pe care i-o furizează lui Ezechia ambasadorii împăratului Babilonului. El cade ... asemenea nouă, ori de câte ori transformăm o lucrare pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o spre gloria Lui în una care ne glorifică pe noi. „Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit?” – întreabă 1 Corinteni 4.7 – „Iar dacă ai și primit, de ce te lauzi ca și cum n-ai fi primit?” (1 Corinteni 4.7). „Sunt bogat, m-am îmbogățit...” nu este altceva decât pretenția de nesuportat a Laodiceii (Apocalipsa 3.17).

Capitolele 40-66 constituie un ansamblu atât de bine delimitat, încât uneori acesta a putut fi numit „a doua carte a lui Isaia”. Prima parte a avut ca subiect principal istoria trecută și viitoare a lui Israel, precum și a națiunilor cu care acesta a avut (și va avea) de-a face. În partea pe care o abordăm vom găsi redată în principal lucrarea lui Dumnezeu în inimile lor pentru a-i întoarce la El. Rugăciunea noastră în timp ce citim acestea este ca aceeași lucrare să aibă loc și în inima fiecăruia dintre noi. Și, pentru că numai harul divin poate s-o înfăptuiască, Dumnezeu începe prin a vorbi despre mângâiere și despre iertare. Printre „strigătele” care răsună la începutul acestui capitol (v. 2,3,6,9) este un mesaj pe care îl recunoaștem ușor: cel al lui Ioan Botezătorul (Ioan 1.23). Evangheliile ne vor învăța în ce fel a pregătit el calea Domnului Isus. Următoarea strigare (citată în 1 Petru 1.24,25) compară caracterul firav și trecător al cărnii, inclusiv ce poate produce ea mai frumos (floarea ei), cu „Cuvântul lui Dumnezeu” care „rămâne pentru totdeauna” (v. 8; comp. cu Matei 24.35). Prin cea din urmă „strigare”, Ierusalimul este invitat să vestească tuturor: „Iată Dumnezeul vostru...” (v. 9). Suntem și noi astfel de mesageri, ai veștilor bune? (comp. cu 2 Împărați 7.9).

Capitolele 40-48 ale cărții Isaia dezbat o problemă dintre cele mai spinoase: cea a idolatriei poporului. În mod firesc, acest subiect începe printr-o lămurire: Cine este Dumnezeul creației? (v. 12...). Înainte de a vorbi despre falșii dumnezei, profetul stabilește existența și măreția incomparabilă a lui Dumnezeu (v. 18,25; comp. cu Psalmul 147.5). Acesta este și cel mai bun mod de a vesti Evanghelia: Să începem prin a-L prezenta pe Isus, după care puține cuvinte vor fi suficiente pentru a demonstra deșertăciunea idolilor lumii. Când un copilăș apucă un obiect periculos, este cazul să i-l smulgem din mână? Nu, ci mai curând să-i arătăm o jucărie mai atrăgătoare, care-l va face să renunțe fără dificultate. Dumnezeu nu numai că are putere în Sine Însuși, ci este și sursa adevăratei puteri, chiar și pentru voi, tinerilor, care poate credeți că încă aveți putere și aptitudini personale! Rețineți aceste versete, de la 29 la 31! Ele au fost probate de credincioși fără număr, reanimându-i din descurajările lor. Păstrați-le și voi în inima voastră, așa cum un alergător sau un călător prevăzător își face provizii pentru momentul când va apărea oboseala. Apostolul nu și-a abandonat cursa, pentru că privirile sale erau ațintite asupra realităților nevăzute (2 Corinteni 4.1,16-18).

Dumnezeu nu S-a făcut cunoscut numai prin creația Sa, ci, în aceeași măsură, El a arătat că este preocupat și de om. Națiunilor, El li S-a descoperit în dreptate și judecată (v. 1-4), în timp ce lui Israel i S-a dezvăluit în har. Nu erau israeliții descendenți din Iacov, robul Său, și din Avraam, prietenul Său? Ei „sunt preaiubiți, datorită părinților lor. Pentru că darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău” (Romani 11.28,29; Psalmul 105.6-10). Slăbiciunea acestui mic popor – „un vierme” – nu este un obstacol în calea binecuvântării sale; dimpotrivă, este tocmai condiția pentru ca el să se bucure de minunatele promisiuni, în special cele din v. 10, care ne pot încuraja și pe noi: „Nu te teme, pentru că ... Eu sunt Dumnezeul tău. Eu te voi întări și te voi ajuta și te voi sprijini...” „Nu te teme!” Această scurtă propoziție, atât de familiară (v. 13,14; 41.10; 44.2...) este cea prin care vine să ne încurajeze, cu tandrețe, Cel care ne vede toate necazurile și neliniștile. Ultima parte a capitolului continuă să ne vorbească despre Dumnezeu, de data aceasta precizând ce este El în raport cu idolii. Aceștia sunt întrebați sfidător dacă au cea mai mică cunoștință despre „lucrurile trecute”, ori despre „cele ce se vor întâmpla” (v. 22,23). Dacă da, atunci s-o arate...! Creatorul, Dumnezeul care Se ocupă de om, este deopotrivă Dumnezeul oricărei cunoștințe.

Descoperirea pas cu pas pe care Dumnezeu o face despre Sine se completează acum în chip minunat. Capitolul 42 se deschide cu prezentarea unei Persoane: „Iată Robul Meu...”. Persoana Domnului Isus ocupă până-ntr-atât paginile cărții Isaia, încât ea a trebuit să fie numită uneori „Evanghelia Vechiului Testament”. Am întâlnit deja versete anunțând nașterea Sa, apoi lucrarea Sa în Galileea (cap. 7.14; 9.1,2,6). Acum suntem purtați pe malurile Iordanului. Vocea puternică a lui Ioan Botezătorul răsună în pustiu (40.3). Atunci apare Robul desăvârșit. Și imediat, conform promisiunii de aici, Dumnezeu pune „Duhul Său peste El”. Sub înfățișarea unui porumbel, Duhul Sfânt vine să locuiască în Cel Preaiubit, în care Tatăl „Își găsește plăcerea” (v. 1; Matei 3.16,17). Uns cu Duhul Sfânt și cu putere, El își începe slujba neobosită de har și de adevăr (v. 1-4, citate în Matei 12.18-21). „Nu voi da altuia gloria Mea” (v. 8), afirmă Domnul. Este versetul care ne ajută să explicăm de ce sunt atâtea pedepse și umilințe, nu numai pentru Israel (v. 12...), ci și pentru creștini, astăzi (48.11).

Este foarte important să înțelegem cui i Se adresează Duhul lui Dumnezeu în fiecare parte a Sfințelor Scripturi. Multe persoane s-au rătăcit în special în interpretarea profețiilor, pentru că au aplicat pe terenul Bisericii ceea ce se referea numai la poporul iudeu. În toate aceste capitole nu se va spune decât despre Israel și despre Mesia al lui Cu toate acestea, să fim atenți să nu neglijăm aceste pasaje, sub pretext că nu-i privesc direct pe creștini. Ce cuvinte mișcătoare cuprind ele, pe care copilul lui Dumnezeu le recunoaște, și le însușește, pentru că le-a auzit în adâncul inimii sale de nenumărate ori: „Nu te teme de nimic, pentru că Eu te-am răscumpărat; te-am chemat pe nume, ești al Meu ... Eu voi fi cu tine; ...când vei umbla prin foc, nu vei fi ars...” (43.1,2). Aceasta a fost experiența celor trei prieteni ai lui Daniel (Daniel 3), dar dacă și noi trebuie să trecem prin focul încercării, nu vom fi nici noi niciodată singuri. Domnul ne-a promis în mod expres însoțirea Sa. „Cuptorul” este un loc privilegiat, de întâlnire între Hristos și ai Săi (2 Timotei 4.17). De asemeni, ce scumpe mângâieri pentru „când vei trece prin ape...”! După cum pentru a obține un oțel de calitate este nevoie și de foc și de apă, tot astfel, pentru a ne căli o credință energică, Dumnezeu ne pune și pe noi când în foc, când în apă, iar când trecem prin ele avem asigurată protecția Sa.

Să medităm la numele minunate pe care Dumnezeu Și le dă în v. 11-15: „Domnul”, „Același” (Eu sunt „El”), „Răscumpărătorul vostru”, „Sfântul vostru”, „Creatorul lui Israel”, „Împăratul vostru”. În afară de El, nu este Salvator; „în nimeni altul nu este mântuire”, va repeta apostolul Petru în Fapte 4.12. Însă viața creștină nu se limitează numai la mântuire. Dumnezeu are și drepturi asupra noastră, după cum are și asupra poporului Său pământesc: „Am întocmit poporul acesta pentru Mine; ei vor vesti lauda Mea” (v. 21). Israel nu a recunoscut, cu siguranță, aceste drepturi (v. 22...), iar în creștinătatea de astăzi, însemnătatea laudei și a închinării este la fel de puțin cunoscută. „Pentru Mine!” – acesta este motivul pentru care Dumnezeu șterge păcatele (v. 25); gloria Lui reclamă sfințenia noastră. Deși Dumnezeu este Cel ofensat, El personal Se ocupă de aceasta: „Îți șterg fărădelegile, pentru Mine”. Ce har că nu Se mulțumește numai să le înlăture, ci promite: „Nu-mi voi aminti de păcatele tale”; totuși, adaugă: „Adu-Mi aminte, ...vorbește tu însuți”. Dumnezeu ne lasă nouă grija de a ne mărturisi starea (sau propriile greșeli) tocmai ca să poată fi pusă în valoare, în mod deplin, întreaga lucrare de ispășire. Aceasta face parte din lauda Sa pe care suntem chemați s-o vestim.

Aceste capitole ne poartă din nou spre începutul istoriei lui Israel. Domnul a format și a pus deoparte acest popor pentru El Însuși (cap. 43.21; 44.2). Ei erau ai Lui, și El al lor (v. 5). El le-a dat apoi Legea, care începea astfel: „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, ... să nu ai alți dumnezei

afară de Mine... Să nu-ți faci niciun chip cioplit..." (Exod 20.2-4), iar istoria poporului ne învață cât de mult au fost călcate aceste porunci. Idolatria nu este însă în exclusivitate păcatul lui Israel, nici al popoarelor păgâne (1 Corinteni 10.14). Făcând inventarul obiectelor pe care noi le posedăm – ca și al celor mai tainice gânduri pe care le nutrim – vom descoperi, probabil, mai mult decât un idol bine instalat în inima noastră. Din acest motiv, Duhul lui Dumnezeu este atât de des întristat, iar binecuvântarea este oprită... (comp. cu v. 3). Finalul pasajului citit ne aduce în atenție încă două expresii cu privire la idol, la care dorim să medităm. Idolul este făcut „după frumusețea omului” (v. 13; comp. cu 1.6), ca expresie a faptului că omul se complăce (în sinea lui) în a onora și a sluji creatura, mai degrabă decât pe Cel care l-a creat (Romani 1.25). În al doilea rând, idolul este făcut „ca să stea într-o casă” (v. 13), de aceea trebuie să veghem și asupra inimii noastre, „locul ascuns” din Deuteronom 27.15, dar și asupra casei noastre.

Pentru a-și liniști conștiința, lumea asociază cu plăcere religia cu căutarea confortului și a plăcerilor (comp. cu Exod 32.6), asemenea acestui om care, din același lemn, își aprinde un foc, își coace pâinea, se încălzește ... și își cioplește un idol. Această descriere este suficientă pentru a dovedi nebunia unei asemenea închinări: în loc să-L adore pe Cel care l-a creat, nebunul se prosterne înaintea unui obiect inert, ieșit din propriile lui mâini. Versetele 9-20 sunt marcate de lucrarea omului: el face una, el face alta. Își cheltuie truda fără măsură, și toate acestea într-o tragică iluzie, pentru că „se hrănește cu cenușă ... ca să nu-și scape sufletul” (v. 20). Începând cu v. 21 găsim ce face Dumnezeu: „Eu ți-am șters fărădelegile ca pe un nor gros, și păcatele tale ca pe un nor ... Eu te-am răscumpărat” (v. 22). După cum vântul îndepărtează într-o clipă norii cei mai groși, tot așa Dumnezeu, cu suflarea Lui puternică, alungă tot ceea ce s-a strâns între El – care este lumină – și sufletul nostru, care are nevoie de această lumină precum pământul de lumina soarelui. Cel care a „desfășurat cerurile”, „a așternut pământul” și „a făcut omul” (v. 24) va face și tot ceea ce este necesar pentru restaurarea poporului Său ... și pentru mântuirea oricărui care crede.

Domnul a anunțat că avea să Se folosească de Cyrus pentru a-Și împlini toată buna Sa plăcere (recitiți 44.28). Acest împărat, care trebuia să pună capăt captivității poporului în Babilon, a fost chemat (numit) pe nume cu mult timp înainte ca poporul să fi fost dus în robie și, în consecință, cu mult timp înainte să se fi născut. Am putea spune că harul divin ținea acest „salvator” în rezervă în tot timpul captivității. Domnul i S-a descoperit personal lui Cyrus, arătându-i că nu există alt Dumnezeu în afară de El (v. 5; comp. cu 1 Corinteni 8.4-6 și cu Efeseni 4.6), iar acest fapt ne ajută să înțelegem că Dumnezeu nu S-a descoperit numai evreilor, ci și națiunilor, din care facem parte și noi. Cu mult înainte să ne fi născut, înainte de originea lumii, din veșnicile trecute, numele voastre și al meu au fost în gândurile Lui. El Și-a propus astfel să împlinească, prin noi, toată buna Sa plăcere, și aceasta la momentul potrivit, ... care este clipa de față (Efeseni 3.8-10). Răspundem noi oare, fiecare la locul său și după măsura sa, așteptărilor lui Dumnezeu? (comp. cu Fapte 13.36 în legătură cu David). Versetele 9 și 10, la care se gândea cu siguranță apostolul când scria Romani 9.20, dovedesc nebunia celor care-L contestă pe acest Dumnezeu creator și suveran.

Ceea ce Domnul va împlini pentru restaurarea poporului Său Îl va face cunoscut tuturor ca fiind „Dumnezeul lui Israel, Salvatorul...” (v. 15). Spre deosebire de dumnezeii care nu salvează (sf. v. 20), El Însuși susține cu tărie că: „un Dumnezeu drept și un Salvator nu este altul în afară de Mine” (v. 21). „Întoarceți-vă spre Mine (sau: Priviți la Mine) și veți fi salvați, toate marginile pământului...” (v. 22) – sunt cuvinte cu care Dumnezeu Se adresează nu numai descendenților lui Israel, ci și tuturor oamenilor. Această chemare răsună și astăzi în lume. Ați răspuns la ea, fiecare în parte? În ce ne privește, noi recunoaștem vocea „lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2.3,4; citiți și Tit 2.11). Pentru ca Dumnezeu să Se poată arăta deopotrivă „drept și mântuitor”, a fost necesară pedeapsa care să satisfacă dreptatea în privința păcatului, și aceasta L-a lovit pe Cel care (în același pasaj din 1 Timotei) este numit: „Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare” (1 Timotei 2.5-6). Atunci cum să nu fie îndreptățit apostolul să exclame (citându-l pe profetul Isaia): „orice genunchi se va pleca” înaintea Domnului și „orice limbă va mărturisii” măreția lui Dumnezeu! (v. 23 citat în Romani 14.11).

Profetul își continuă comparația, zugrăvind un alt tablou contrastant: pe de o parte, idoli deșertați, care sunt poveri grele pentru cei care îi poartă, iar pe de altă parte, un Dumnezeu puternic și credincios, care, dimpotrivă, Își poartă El Însuși poporul, de la începutul și până la sfârșitul istoriei sale (v. 3; Deuteronom 1.31; 32.11,12). În locul acestei poziții privilegiate, Israel a preferat totuși să slujească falșilor dumnezei neputincioși și ridicoli (v. 6,7). Aceștia l-au făcut să se poticnească greu, l-au zdrobit sub povara lor și, în final, au devenit cauza captivității sale. Din punct de vedere moral, lucrurile nu s-au schimbat de atunci. Idolii cei mai onorați astăzi în lume (și care sunt din aur și argint, spre deosebire de aceia din cap. 44, care nu erau decât din lemn) îi conduc negreșit la ruină pe cei care îi slujesc. Și ce mare putere exercită încă aurul asupra inimii omului...! Ce ne propune Domnul în schimb? Să ne încredem în El din tinerețea noastră, să ne bizuim pe El fără nctare, an de an, tot timpul vieții noastre, iar dacă trebuie să ajungem la vârstă când puterile ne scad, din nou să ne bucurăm, pentru că avem o frumoasă promisiune: „Până la bătrânețe Eu sunt Același și până veți încărungi, Eu vă voi purta” (v. 4).

Acum ne stă în atenție Babilonul și observăm că înainte chiar ca acesta să-și fi făcut intrarea pe scena istoriei, căderea îi fusese deja anunțată. Folosit de Domnul pentru a-l disciplina pe poporul Său, Babilonul nu a arătat niciun pic de milă față de el, nu și-a „pus la inimă (aceste lucruri)” și nici nu și-a „amintit de sfârșitul lor” (v. 7; Deuteronom 32.29). Prin gura lui Daniel, Dumnezeu îi făcuse deja cunoscut Babilonului acest sfârșit (vezi Daniel 2.45). Cu toate acestea, cetatea îngâmfată a proclamat: „Voi fi stăpână pentru totdeauna” (v. 7). Și cunoaștem sfârșitul ei solemn și subit, în noaptea tragică a ospățului lui Belșațar ... (Daniel 5.30). În Noul Testament, Babilonul este o imagine a creștinătății ca Biserică responsabilă: ea a încetat să mai fie aici, jos, o străină și să mai sufere; a preferat un tron în locul crucii; a uitat mila, dominând sufletele, nesocotind drepturile Domnului, pierzând din vedere întoarcerea Lui și deprinzându-se cu o mulțime de idolatrii și superstiții (v. 12,13). Dar ceasul ruinei ei se apropie (Apocalipsa 18). Momentul când Hristos o va prezenta cerului și pământului pe adevărata Lui Mireasă, Biserica, alcătuită din toți răscumpărații Săi iubiți, înălțați împreună cu El, va avea loc înainte de dezlănțuirea evenimentelor din Apocalipsa 18. Faceți și voi parte din Biserica celor răscumpărați?

Citorii în stele, „cei care împart cerurile” (47.13) și alți astrologi s-au dezvoltat în toate timpurile pe seama credulității poporului. În ciuda pretențiilor acestora, nimeni nu are puterea să prezică viitorul. Numai Dumnezeu îl cunoaște și ne descoperă prin Cuvântul Său ceea ce avem nevoie să știm (46.10; Fapte 1.7). Împlinirea în trecut a evenimentelor care fuseseră vestite mai înainte prin profeți este încă o dovadă a existenței și atotputerniciei lui Dumnezeu (v. 5; vezi și Ioan 13.19). Lucrurile dintâi, vestite cu mult înainte, s-au împlinit (v. 3). Aceasta dovedește că și lucrurile cele noi sunt și vor fi tot lucrarea lui Dumnezeu (v. 6; Matei 13.52). Astăzi este la îndemâna oricui, și mai ales a evreilor, să cerceteze Scripturile, pentru a se convinge de aceste lucruri. Cu multe secole înainte, respingerea lui Mesia a fost anunțată limpede, printr-unul dintre cei mai mari profeți, exact în capitolele de care ne ocupăm noi acum. Cu ce durere trebuie să spunem că nu numai Israel, ci omul în general este foarte „îndărătnic”; grumazul său este un tendon de fier, fruntea îi este de aramă (v. 4), urechea îi este închisă (v. 8) și, ca și cum ar fi puțin acestea, inima sa este tare (46.12).

„Pentru Numele Meu ... pentru Mine!” (v. 9,11). Prea adesea uităm care este mărețul motiv care stă la baza intervențiilor lui Dumnezeu. Adoptându-l pe Israel ca popor al Său – și pe noi, creștinii, ca pe fiii și fiicele Sale – putem spune că Dumnezeu este implicat personal, așa cum un părinte este responsabil în fața altora pentru faptele copiilor săi. Suntem, după caz, eliberați, curățiți ... sau pedepsiți, datorită gloriei Tatălui ai Căruia copii suntem (vezi Iosua 7.9; sf. v. 9). Dumnezeu mai are însă și un alt motiv pentru care ne învață și ne disciplinează: este vorba de folosul nostru (v. 17; Evrei 12.10). Pacea inimii celui credincios decurge din ascultarea sa. Ea poate fi „ca un râu” calm și puternic (v. 18) – se înțelege – dacă urmăm cursul vocii lui Dumnezeu; în felul acesta nu cunoaștem agitația și nici efervescența (sau: clocotirile) pârâului de munte și putem experimenta v. 3 din cap. 26: „Tu vei păzi în pace desăvârșită mintea care se sprijină pe Tine”. Este de remarcat că numai după ce i-a îndemnat pe ai Săi să păzească poruncile și Cuvântul Său, Domnul le dă pacea Lui (Ioan 14.15,21,23,27). Ce pace de neprețuit pentru răscumpărații Domnului! Pentru cei răi, ea este însă necunoscută (v. 22).

În acest important punct al cărții, care marchează începutul unei alte teme, este deja făcută dovada că Israel a fost un slujitor necredincios. Din acest motiv, Dumnezeu îl va înlocui pe Israel cu Hristos, Slujitorul ascultător, adevăratul Israel (v. 3), Cel în care El Se va glorifica. La prima vedere, lucrarea Domnului ar fi putut părea „în zadar” (v. 4). Nu numai că Israel nu fusese „încă strâns” (ca națiune), dar el L-a și respins pe Mesia al său. Cu toate acestea, v. 5-6, ca și cap. 53.11, ne asigură că, în ciuda acestui aparent eșec, Hristos „va vedea din rodul muncii sufletului Său”. „Copiii lui Dumnezeu cei risipiți” sunt astăzi strânși pentru a alcătui familia cerească (Ioan 11.51,52). Respingerea Domnului de către poporul Său l-a permis lui Dumnezeu să-și extindă mântuirea „până la capătul pământului” (v. 6). Nu este minunat acest dialog între Domnul și „Sfântul Său Slujitor, Isus”? (Fapte 4.27). Adresându-Se „Celui pe care omul îl disprețuiește” (comp. cu cap. 53.3), Celui pe care națiunea îl urăște, Robului celor puternici (v. 7), (dar nespun de scump inimii Sale), Dumnezeu îi promite că, în curând, situația se va inversa: Când El va apărea în gloria Sa minunată, va fi rândul celor care stăpânesc să se plece înaintea Lui. „Împărații ... se vor ridica, prinții, de asemenea, și I se vor închina” (v. 7; comp cu Filipeni 2.6-11).

La prima venire a Domnului, Israel nu a fost adunat (v. 5), dar ceasul acestei strângeri va suna în curând și atunci nu numai Iuda și Beniamin, ci și celelalte zece seminții, astăzi împrăștiate, își vor lua calea întoarcerii. Ele se vor îndrepta spre același loc, venind din toate zările, chiar și din îndepărtata Chină. Dumnezeu a știut să păstreze în chip miraculos, timp de peste douăzeci de secole, unitatea lor rasială. Ce viziune glorioasă ne oferă Ierusalimul strângându-și, în sfârșit, copiii sub aripile sale, așa cum a dorit atât de mult Domnul Isus să o facă în vremea când Se afla aici, jos, și ei n-au vrut (Luca 13.34)! Fiii și fiicele lui Iacov, despărțiți atâta timp, se vor recunoaște și bucura împreună, ca la o reuniune de familie de mari proporții: aceasta va fi împlinirea profetică a Psalmului 133. De la această scenă pământească, gândurile ne poartă spre marea întâlnire cerească. Dintre toți răscumpărații Domnului, pe care Hristos i-a primit de la Tatăl, nu va lipsi niciunul. Fiecare oaie este de acum la adăpost în mâna Lui și are numele înscris pe palmele acestor mâini care au fost străpunse (v. 16; Ioan 10.28; 17.12). Captivii omului „tare” au fost eliberați pentru totdeauna prin victoria de la cruce (v. 25; Luca 11.21,22).

În zadar a răsunat chemarea Domnului; în zadar s-a repetat fără-nctare: „Ascultați-Mă!” (44.1; 46.3,12; 48.1,12; 49.1). Fie că a fost vocea lui Ioan Botezătorul (40.3), fie a lui Mesia Însuși, ... „nu a fost nimeni care să răspundă” (v. 2). Cât de mult L-a îndurerat pe Domnul Isus această indiferență, care-i caracterizează deopotrivă și pe oamenii din zilele noastre! A venit la noi cu o limbă iscusită (v. 4: instruită, capabilă să spună un cuvânt la timpul potrivit), limba dragostei (Ioan 7.46). Nimeni însă nu a dorit s-o înțeleagă, nici s-o asculte: „n-ai auzit ... și de demult nu ți s-a deschis urechea” (48.8). Cu toate acestea, ce exemplu minunat au putut vedea oamenii la El! Fiecare dimineată îl găsea pe acest OM ascultător plecându-și urechea la cuvintele Tatălui Său, atent la exprimarea vocii Sale pentru ziua respectivă. Iar dacă El simțea această nevoie, cu cât mai mult ar trebui să o simțim noi...! Indiferența față de Isus s-a transformat apoi în ură. Versetul 6 ne amintește despre insultele pe care a trebuit să le sufere, iar v. 5 și 7 ne arată că, deși cunoștea tot ce îl aștepta, n-a dat înapoi, ci și-a „făcut fața ca o cremene” (v. 5,7; Luca 9.51). Cât despre noi, să ascultăm cu atenție chemarea din v. 10! Ca unii care suntem copii ai luminii, să nu ne lăsăm orbiți de scânteirile trecătoare cu care lumea încearcă să se lumineze (v. 11).

În cap. 46.12, Domnul Se adresase celor care erau „departe de dreptate”; acum harul Său le vorbește celor care „urmăresc dreptatea” (v. 1) și care o cunosc (v. 7). Într-o lume nedreaptă, aceștia sunt expuși suferinței din cauza dreptății și de aceea au nevoie să fie încurajați: „Nu vă temeți de disprețul oamenilor și nu vă înfricoșați de batjocurile lor” (v. 7). Hristos, cel dintâi care a îndurat rușine și insulte din partea omului (50.6), ne-a lăsat prin aceasta un model, ca să călcăm pe urmele Lui (1 Petru 2.20-24; 3.14). Cu ochii îndreptați spre Domnul Isus (vezi Psalmul 40.8), Dumnezeu poate vorbi aici despre un popor în inima căruia sălășluiește legea Lui. Ne poate desemna El astăzi și pe noi în același fel? Locuiește Cuvântul lui Hristos din belșug în noi? (Coloseni 3.16; Ioan 15.7). Rugăciunea din v. 9 invocă brațul puternic al Domnului (53.1). Cel care odinioară doborâse la pământ puterea Egiptului și uscaseră apele adâncului celui mare” (v. 10) îl va smulge încă o dată pe Israel din captivitatea sa. Ca și la malul Mării Roșii, Duhul va pune atunci cântări de triumf în gura celor „răscumpărați”, iar capul li-l va încununa cu „o bucurie eternă” (v. 11; comp. cu 35.10).

„Eu, Eu sunt Cel care vă mângâi” (v. 12). Câți credincioși nu au experimentat în încercările lor că nu există mângâieri autentice în afara celor de la Dumnezeu... Cu adevărat, El este „Dumnezeul oricărei mângâieri” (2 Corinteni 1.3). Uneori, manifestarea noastră este însă ca cea a psalmistului, care declara: „sufletul meu refuza să fie mângâiat” (Psalmul 77.2). Cu excepția unei firave rămășițe care umbla după dreptate, chemările emoționante adresate de Domnul poporului Său au rămas fără ecou: „Nu era nimeni care să răspundă” (50.2; 66.4). Acum se face auzit un strigăt repetat și puternic: „Trezește-te, trezește-te, ridică-te, ... îmbracă-te cu ... hainele cele frumoase” (v. 17 și 52.1). Este smulgerea Ierusalimului din somn, pentru că Mesia urmează să Se arate. Capitolul 53 ne va arăta ce fel de primire l-a fost rezervată la cea dintâi venire a Sa: respins (pe pământ), Hristos a fost înălțat (lit. „primit sus” – Fapte 1.2) în glorie. Astăzi suntem în ajunul întoarcerii Lui. Domnul Isus ne amintește de promisiunea Sa: „Iată, Eu vin curând”, și ni Se prezintă El Însuși: „Eu sunt ... Luceafărul strălucitor de dimineată” (Apocalipsa 22.12,16,17,20). Trezită și plină de speranță, Mireasa strigă: „Vino!” Să facem și noi din inimile noastre un ecou care răspunde: „Amin! Vino, Doamne Isuse!”

Până la v. 6 al acestui capitol îi vom găsi pe cei răscumpărați, însă începând cu v. 7 ne este prezentat Însuși Răscumpărătorul. Prima misiune a Duhului Sfânt pe pământ este aceea de a îndrepta privirile celor credincioși asupra lui Hristos și a suferințelor Sale. Toate îndemnulurile de a asculta, de a se trezi și de a se separa au ca scop prezentarea unei Persoane: Hristos, Mesia al lui Israel. El este deopotrivă și Mesagerul care „aduce vești bune”, vestind pacea, evanghelia și mântuirea (v. 7), și Robul care lucrează cu înțelepciune (v. 13 notă): iată, în rezumat, înaintea noastră, atât cuvintele Sale, cât și lucrările Sale. În adevăr, avem de ce să fim încurcați și copleșiți de uimire când medităm la umiliința Fiului lui Dumnezeu (v. 14 completat de 53.3). „Fața Sa desfigurată” mărturisește împotriva lumii păcătoase cât de mult L-a costat pe Omul perfect să treacă prin ea. Pe drept Dumnezeu L-a înălțat acum, L-a ridicat și L-a așezat foarte sus, în așteptarea momentului când El va apărea în glorie. Când îl vor vedea, „împărații își vor închide gura”; dar cei răscumpărați nu vor tăcea niciodată: asemenea străjerilor din v. 8,

după oboseala veghei îndelungate, după așteptarea interminabilă evocată de Psalmul 130.6, ei își vor înălța glasul într-o cântare de biruință, pentru că Îl vor vedea față către față.

Acesta este pasajul «de neînțeles» pe care-l citea, în carul său, famenul împărătesei Candace a etiopienilor, însă Filip, „începând de la Scriptura aceasta, i-a vestit Evanghelia lui Isus” (Fapte 8.27...). Și pentru noi, tot aici se află începutul tuturor cunoștințelor: în Isus Mântuitorul. Noi apucasem fiecare pe drumul neascultării lui (v. 6), dar Mielul lui Dumnezeu, pentru a ne mântui, a urmat calea ascultării depline și a supunerii totale. Pe această cale, El a fost disprețuit, părăsit, asuprit, chinuit și, în final, șters de pe pământ, de către oameni (v. 3,7,8). În același timp însă a fost rănit, zdrobit, bătut și supus suferințelor, de către Dumnezeu însuși (v. 4,5,10). Cine va putea pătrunde vreedată înfinitul acestei expresii: „Domnului l-a plăcut să-L zdrobească”? (v. 10). Neputințele și durerile noastre (v. 4 notă), fărădelegile și nelegiuirile noastre (v. 5), păcatul nostru sub toate formele sale – de la cele mai subtile până la cele mai evidente – împreună cu toate consecințele lor îngrozitoare: ce povară inexprimabilă a fost cea cu care S-a încărcat acest „Om al durerii”...! Aceasta a fost munca sufletului Tău, scump Mântuitor! Dar dincolo de moartea la care Tu Te-ai dat de bunăvoie, Tu guști de acum, din rodul suferințelor Tale, bucuria de negrăit a iubirii împlinite, pentru totdeauna (Evrei 12.2).

Odată încheiată lucrarea din cap. 53, credincioșii sunt invitați să se bucure și să cânte. Versetul 10 din cap. 53 anunța: „După ce Își va aduce sufletul Său o jertfă pentru vină, va vedea o sămânță”, iar Domnul Isus va confirma: „Dacă grăunțele de grâu căzut în pământ nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce mult rod” (Ioan 12.24). Capitolul 54 ne lasă să-l întrezărim în acest seceriș bogat pe Israelul pământesc; Noul Testament însă îi asociază acestui seceriș pe copiii familiei cerești: „Ierusalimul de sus” (vezi Galateni 4.26,27). Pentru a-și întâmpina fiii și fiicele, Ierusalimul – mult timp o cetate văduvă și sterilă – este invitat să se lărgească și să se întindă (v. 2,3). Datorită lucrării de pe cruce, Dumnezeu poate manifesta compasiune pentru ei și poate să-i strângă. Mânia Lui a ținut o clipă, dar bunătatea Lui va fi eternă (v. 7,8; Psalmul 30.5). „Toți fiii tăi vor fi ucenicii Domnului”, promite v. 13, citat în Ioan 6.54. Lucrarea Domnului pentru noi cuprinde alte două părți importante: a purtat nelegiuirile noastre și a învățat pe mulți în dreptate (53.11 și notă). Să nu uităm această a doua parte: dacă l-am adus Lui povara păcatelor noastre, să ne lăsăm de acum și învățați de El. În felul acesta vom putea aduce roadele dreptății, spre gloria Lui (2 Corinteni 9.10).

Din lucrarea crucii se revarsă, precum din stânca lovită în pustiu (48.21), un râu de viață și de binecuvântare. Ce izvor inepuizabil, oferit oricărui însetat! Aici găsim chemarea profetului, dar în evanghelia după Ioan o avem chiar pe cea a Domnului Isus, care Se exprimă în același fel: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea” (Ioan 7.37); și tot aici întâlnim și pe acest „oricine” al harului (în Ioan 3.15,16; 11.26; 12.46). Două trăsături caracterizează marea mântuire a lui Dumnezeu: în primul rând este „fără plată”. Oamenii se căznesc mult și cheltuiesc averi pentru „ceea ce nu satură” (v. 2), în timp ce bunul cel mai de preț pe care îl putem avea se obține „fără bani și fără plată” (v. 1). Dumnezeu a plătit totul pentru aceasta (comp. cu 52.3). În al doilea rând, mântuirea trebuie apucată acum: „Căutați pe Domnul cât timp se poate găsi” (v. 6). Dumnezeu este aproape, El iartă din plin, dar grăbiți-vă! Vine clipa când nu va mai putea fi găsit (Ioan 7.34; 8.21). Să privim din nou în acest frumos capitol la ceea ce ni se spune despre gândurile iubirii și despre căile nepătrunse ale lui Dumnezeu (v. 8,9; vezi și Romani 11.33-36). Cât despre Cuvântul Său, v. 11 promite: Nu se va întoarce la Mine fără rod. A avut Cuvântul acest efect în inima voastră?

Aceste două capitole relatează un moment trist din istoria viitoare a lui Israel. Mulțimea poporului, amăgită de santinelele oarbe (v. 10...), îl va urma pe Antihrist (împăratul din cap. 57.9). În tot acest timp, Dumnezeu îi va urmări cu privirea și îi va încuraja prin promisiunile Sale pe credincioșii care respectă sabatele Sale. Templul este în prezent distrus, după ce a fost profanat, dar își va recăpăta numele și rostul de „casă de rugăciune”, spre bucuria rămășiței; mai mult, el va fi deschis pentru toate popoarele (56.7). Cât despre cei credincioși, noi avem oricând acces la Dumnezeu pentru rugăciune și laudă. Să ne folosim de acest privilegiu! Versetele 1 și 2 din cap. 57 ne dezvăluie adevărata semnificație a morții celui drept și a „oamenilor evlavioși (sau: miloși)”. Dumnezeu îi pune în felul acesta la adăpost de pedepsele pe care le pregătește pentru ceilalți oameni (1 Împărați 14.12,13). „Eu creez rodul buzelor”, declară Domnul (57.19), iar Evrei 13.15 ne lămurește că este vorba despre „jertfa de laudă”. Acestea sunt adresate lui Dumnezeu, dar în același timp El le produce în inimile lor Săi, prin Duhul Său. Versetul 20 schițează un tablou al agitației nebune (nesănătoase) a celor răi, cu consecințele ei. Iuda îl completează, comparându-i pe aceștia cu niște „valuri înfuriate ale mării, spumegându-și rușinile lor” (Iuda 13).

Această parte importantă a cărții, care se deschide odată cu acest capitol, începe prezentându-ne poporul postind și întristându-și sufletul. Pentru că Domnul îl are în vedere tocmai pe „omul cu duhul zdrobit și smerit” (57.15 și 66.2), ne putem întreba ce găsește El de criticat. Versetele 3 și 7 ne învață că Dumnezeu nu Se mulțumește numai cu simple forme religioase exterioare, nici cu declarații evlavioase. Prin gura unui alt profet, El ne pune tuturor o întrebare directă: „Cu adevărat, ați postit pentru Mine, chiar pentru Mine?” (Zaharia 7.5). În spatele unei frumoase evlavii de fațadă, câte lucruri nu-și pot găsi locul: împlinirea poftelor noastre, chiar și în ziua sfântă a Domnului, duritate și egoism, contestări și certuri (v. 3,4), judecăți și critici (v. 9: „arătarea cu degetul”), chiar și flecării (v. 13: „cuvinte deșarte”). Adevăratele exigențe sau cerințe ale lui Dumnezeu sunt, de fapt: să o rupem cu obiceiurile păcatului, cu aceste lanțuri care ne țin sub puterea vrăjmașului (v. 6; Daniel 4.27); Proverbe 18.13 ne amintește de milă, care este promisă aceluia care-și mărturisește fărădelegile și se lasă de ele; suntem, de asemenea, învățați să punem în practică dragostea în toate ocaziile care ni se ivesc (v. 7,10). Ce frumoase promisiuni sunt legate de această nouă umblare!

Fărădelegile poporului au ridicat un zid de netrecut între el și Domnul, iar cât timp acest zid rămâne, este împiedicat atât Dumnezeu să primească vreun serviciu religios din partea omului, cât și poporul Său, să primească intervenția Domnului pentru el. Acesta poate fi și motivul pentru care rugăciunile noastre rămân uneori fără răspuns (Proverbe 15.8,29). Lista copleșitoare a tuturor păcatelor acumulate de popor este derulată în fața lui în v. 3-8, cu scopul de a le trezi conștiința. Romani 3.10-18 amintește unele dintre aceste păcate, pentru a stabili, fără drept de apel (într-un mod incontestabil), răutatea întregii rase umane. În v. 9 iau cuvântul credincioșii rămășiței. Ei recunosc cu smerenie acuratețea tabloului tocmai zugrăvit. „Ne cunoaștem nelegiuirile”, declară ei, adăugând încă o listă de fărădelegi la cea alcătuită de profet (v. 12-15). Pe scurt, această rămășiță arată cât este de „zdrobită” și cât de mândrit (sau „smerit”) îi este sufletul (57.15), iar aceasta îi dă Domnului posibilitatea să arate că, potrivit promisiunii Sale, poate s-o mângâie, s-o înviorze prin Duhul Său și s-o îndreptățească prin intermediul lui Mesia, Răscumpărătorul și Eliberatorul ei și care va fi, de asemenea, și al națiunilor (v. 20; Romani 11.26).

Remarcăm un detaliu important: că expresia din v. 1, „gloria Domnului (a lui Iahve) a răsărit peste tine”, este preluată în Efeseni 5.14 sub forma: „Hristos va străluci peste tine”. Aceasta pune în lumină faptul că gloria lui Dumnezeu se identifică cu Persoana Fiului (vezi și 2 Corinteni 4.6) și că ea este legată de locul unde locuiește El: „voi face glorios locul picioarelor Mele” (v. 13). „Sionul Sfântului lui Israel” (v. 14) are drept corespondent Ierusalimul ceresc din Apocalipsa 21, după cum putem vedea dacă punem în paralel v. 19, 3 și 11 din Isaia 60 cu Apocalipsa 21.23-26. În continuare este evocată din nou adunarea cea mare a lui Israel, ca și în cap. 49, într-o descriere minunată și

emoționantă. Viziunea acestei promisiuni va susține rămășița credincioasă în mijlocul necazurilor ei. Cât despre noi, cei credincioși, care traversăm uneori momente de descurajare, să ne ridicăm ochii și să ne gândim, prin credință, la poporul lui Dumnezeu, așa cum a fost îndemnat și Avraam odinioară să o facă (Geneza 15.5). Vom vedea că nu suntem singuri, ci, dimpotrivă, călători fără număr merg împreună cu noi spre cetatea cerească. Oboseala și suferința vin adesea să le îngreuneze mersul, dar priviți-i: fața le strălucește, iar inima le tresaltă și li se lărgeste în bucuria dragostei eterne (v. 5).

Începutul acestui capitol prezintă un interes cu totul deosebit, fiind pasajul pe care l-a ales Domnul Isus să-l citească atunci când S-a ridicat să vorbească în sinagoga din Nazaret (Luca 4.16-21). Remarcăm un detaliu de cea mai mare importanță: Isus a întrerupt lectura textului din Isaia la mijlocul frazei, înainte să menționeze ziua răzbunării, pentru că numai prima parte a slujbei Sale (cea a harului) era împlinită („în urechile” celor care-L ascultau). Ceea ce urmează, respectiv judecata, era amânată și este încă și astăzi. În locul din textul nostru care nu permite nicio inserție (nu dă voie nici măcar unei singure virgule), Dumnezeu a intercalat deja aproape două mii de ani de răbdare. Cu toate acestea, răzbunarea nu este nicidecum cel din urmă cuvânt al frazei; după ea urmează mângâierea și bucuria, rezervate rămășiței credincioase. Ca și lov în final, ei vor primi „dublu” (v. 7) – această dublă rodire le fusese deja vestită prin numele de Efraim (Geneza 41.52, notă: Efraim înseamnă dublă rodire) – și, de asemenea, „vor avea o bucurie eternă” (v. 7). Ca răspuns la aceste promisiuni, rămășița își înalță glasul: „Mă voi bucura mult în Domnul, mi se va veseli sufletul în Dumnezeul meu, pentru că El m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu mantaua dreptății...” (v. 10). Astăzi creștinul nu are, oare, aceleași motive pentru a-L lăuda pe Domnul și a se bucura în El?

Ierusalimul cel abandonat, femeia sterilă și întristată, văduva din cap. 54, se va numi: „Măritată” (v. 4 notă: ebr. Beula), „Cea căutată”, „cetate nepărăsită” (v. 12), iar Domnul, Mirele ei, Se va putea din nou bucura de ea. În așteptarea acestui moment, pe ziduri au fost puși străjeri vigilenți, cu ordinul: „Voi, care vă aduceți aminte de Domnul, nu tăceți” (v. 6). Respectând acest îndemn, credincioșii evrei ai vremurilor din urmă se vor îndrepta către Dumnezeu, strigând: „Amintește-Ți de adunarea Ta, pe care ai câștigat-o din vechime, pe care ai răscumpărat-o...” (Psalmul 74.2). Prieteni creștini, și noi am fost puși de Domnul într-un loc sau altul, fiecare în parte, și am primit o misiune asemănătoare, care depinde de două cuvinte: „Vegheați și rugați-vă” (Matei 26.41; 1 Petru 4.7). Rugăciunile noastre sunt așteptate acolo sus și pentru ele sunt pregătite răspunsuri și împliniri îmbelșugate. Avem oare și noi subiecte importante de adus înaintea inimii Tatălui nostru ceresc? Adunarea Lui ne stă și nouă pe inimă? Sunt cei din orașul sau din localitatea noastră subiecte pe care să l le amintim Domnului? Să nu rămânem tăcuți câtă vreme astăzi avem privilegiul de a fi cei care Îl determină pe Domnul să-Și amintească de ai Săi. Cât de impresionant este să-L auzim pe Dumnezeu vorbind de rugăciunile noastre ca de unele de care El ar avea nevoie pentru a-Și aminti de promisiunile Sale! Ce har din partea Lui!

Cine este și de unde vine Acesta care sosește aici glorios și impunând teamă? De ce are veșmintele însângerate? O, El este executorul cumplitei „zile de răzbunare” (Luca 21.22), pe care-L vedem întorcându-Se după ce Își va fi îndeplinit lucrarea! (v. 4; 61.2). În revolta finală, popoarele se vor strânge pe teritoriul Edomului pentru un ultim atac împotriva lui Dumnezeu și a celor care-L aparțin (vezi și 34.6), însă aceasta se va întâmpla tocmai pentru ca ele să fie zdrobite acolo, potrivit imaginii culegătorilor de vie care-și călcau cândva strugurii în teascuri. Ne este oare greu să-L recunoaștem în acest Răzbunător pe Mântuitorul nostru cel plin de îndurare? Slujba Lui pentru gloria lui Dumnezeu îmbină aceste două trăsături: El, Cel care a fost singur pe cruce, este deopotrivă singurul care judecă (v. 3). „Măreț în puterea Sa” (v. 1), El lucrează cu „braț măreț” (v. 12), Își face „un Nume măreț” (v. 14) și locuiește în măreție (frumusețe, glorie) (v. 15). „Victorios în măreția Ta, înaintează pentru adevăr...” (Psalmul 45.4), sunt cuvinte care l se adresează Lui chiar cu privire la această judecată. Odată cu v. 7 se deschide un nou episod al cărții, cel din urmă, prin rememorarea îndurărilor și a laudelor Domnului. Aceasta este și datoria noastră, iar împlinirea ei nu trebuie să lipsească de la niciunul dintre noi!

Rămășița credincioasă și-a amintit de „marile binefaceri” cu care Domnul Își copleșise odinioară poporul (63.7). După atâtea dovezi de dragoste, ar mai putea El acum să-i abandoneze? Ei apelează la inima acestui Dumnezeu milos, care este Tatăl lor, și-L roagă: „Privește din ceruri...”; și nu se opresc la atât, ci strigă: „Ah, dacă ai despica cerurile, dacă ai coborî...” (64.1). Strigătul acesta a găsit răspuns: Domnul Hristos a coborât, prima dată pentru mântuirea noastră; și va mai coborî încă o dată, pentru a-i elibera pe cei ai Săi din încercare și pentru a-i nimici pe vrăjmașii lor (Psalmul 18.9; 144.5). Versetul 6 compară „toate faptele noastre drepte” cu „o haină mănjită”. Despre păcatele noastre înțelegem ușor că sunt așa, dar și faptele noastre drepte? În adevăr, și ele tot așa sunt! Tot ce am putut face bun și drept înainte de convertirea noastră sunt zdrențe care nu fac altceva decât să scoată în evidență mizeria, în loc să o ascundă. Dar Domnul înlocuiește aceste veșminte murdare cu hainele mântuirii și cu mantaua dreptății (61.10; Zaharia 3.1-5). Modelați precum lutul pe roata olarului (v. 8), noi nu avem nicio valoare prin țărâna din care am fost plămădiți (Psalmul 100.3). Singura care contează este munca Lucrătorului divin care face din noi „vase de onoare...” (2 Timotei 2.21).

„Sunt găsit de cei care nu Mă căutau...” (v. 1) – scrie Isaia cu îndrăzneală. Despre acest curaj al profetului aflăm de la apostolul Pavel care, atunci când va cita v. 1 din Isaia 65 în Romani 10.20 va adăuga și această expresie („Isaia îndrăznește și spune...”). Îndrumat de Duhul, profetul deschide în mod vădit ușa națiunilor, a celor care nu-L căutau pe Dumnezeu și nu purtau numele Lui (49.6). Ce declarație curajoasă, ca să nu spunem revoluționară, făcută în urechile israeliților atât de geloși pentru privilegiile lor! Acesta era unul dintre lucrurile despre care se spunea în capitolul precedent că „niciodată n-au auzit”. Mărturisirea și rugăciunile rămășiței necăjite se încheiau cu întrebarea neliniștitoare: „Vei tăcea Tu și ne vei întrista peste măsură?” (64.12). Nu, niciodată nu este în zadar când o inimă pocăită se întoarce la Domnul (Psalmul 51.17). Nu o știm fiecare dintre noi din propria experiență? Dumnezeu nu rămâne tăcut. Va lua cuvântul și aceasta se va desfășura, practic, până la sfârșitul cărții. Cu toate acestea, înainte de a revela ceea ce a pregătit pentru cei care-L așteaptă (aleșii și slujitorii Săi: v. 9,10; 64.4), trebuie să pronunțe sentința definitivă prin care condamnă nu numai națiunile dușmane lui Israel, ci și poporul răzvrătit și apostat.

Israelii credincioși vor fi multă vreme confundați cu mulțimea care-l va urma pe Antihrist, dar, la momentul potrivit, Dumnezeu îi va deosebi și îi va răsplăti pe robii Săi. Atunci ei își vor uita suferințele și „vor cânta tare, în veselia inimii lor” (v. 14). Și noi, copiii lui Dumnezeu, cei pe care lumea în prezent nu-i cunoaște, cum nu l-a cunoscut nici pe El, ne vom înfățișa prin Domnul și împreună cu El la glorioasa Lui venire (1 Ioan 3.1,2). Va fi oare atunci bucuria noastră mai prejos...? Dumnezeu va crea ceruri noi și un pământ nou. Nu este încă vorba de înlocuirea universului actual cu elemente noi, potrivit cu 2 Petru 3.13 și cu Apocalipsa 21.1, însă, în timpul împărăției de o mie de ani, atât cerul, eliberat de prezența lui Satan, cât și pământul, supus Domnului, vor fi într-o stare nouă. Creația va cunoaște eliberarea (Romani 8.22); viața omenească se va lungi; vârsta de o sută de ani va fi o vârstă tânără, iar moartea nu va fi decât o pedeapsă excepțională (Proverbe 2.22; Psalmul 37.9). Chiar și instinctele crude ale animalelor vor dispărea (v. 25), iar natura va cunoaște atunci deplina Sa înflorire și va corespunde planului inițial al lui Dumnezeu cu privire la minunata Sa creație.

Ierusalimul va fi un subiect de bucurie pentru credincioșii poporului, după cum îndeamnă și v. 10: „Bucurați-vă împreună cu Ierusalimul și veseliți-vă cu el, toți cei care-l iubiți”. Tot acestora li se adresează și Psalmul 122.6: „Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei care te iubesc vor prospera”. Ca răspuns la această rugăciune, pacea se așterne peste cetate și devine centrul de la care se răspândește către toate națiunile cunoștința gloriei lui Dumnezeu. Domnul este și astăzi la fel de atent față de rugăciunile celor care iubesc Adunarea Lui (Psalmul 122.6; 2 Corinteni 11.28). Să cerem ca aceasta să rămână în pace și să poată manifesta gloria Domnului Hristos aici, jos, pe pământ. Chiar și în mijlocul fericirii milenare trebuie să rămână o mărturie vizibilă a pedepsirii nelegiuitorilor, o priverște cutremurătoare, ca aducere-aminte, cum a fost mormanul de pietre de pe mormântul lui Absalom (2 Samuel 18.17). Astfel se încheie această frumoasă carte a lui Isaia, cea mai întinsă dintre toate profețiile, cea mai des citată în Noul Testament (de circa șaiszeci de ori) și cea care acordă cel mai mare spațiu Domnului Isus în suferințele și gloriile Sale.

clickbible.org